

[Bjørn Elmquist]

Videre ville vi vel også nok gerne have en større parallelitet mellem det, man kalder A- og B-flygtninge, og vi vil gerne i udvalget drøfte sammensætning og kompetence af flygtningenævnet, så man dér kan få drøftet nogle af de ting, som mindretallet fremfører i sit forslag.

Dernæst et par bemærkninger om det, man kan kalde familiesammenføring. Her synes jeg nok, at man i § 9 åbner muligheder allerede nu i lovforslaget for, at en nær familiemæssig tilknytning til her i landet fastboende kan hjælpe én ind på trods af indvandrerskippet, men når nu justitsministeren selv som et af sine hovedsigter taler om en større klarhed i lovteksten, en større retssikkerhed for de folk, der omfattes af disse bestemmelser, så kunne man vel nok med en vis ret overveje, om ikke vi skulle følge mindretallets idé om direkte at skrive: »børn under 16 år til her fastboende forældre, der er udlændinge«, og i den anden ende af alderskalaen, de gamle, som ikke længere er erhvervsaktive – som vist også socialdemokratiets ordfører nævnte i sit indlæg – så fremt de herboende børn af disse forældre påtager sig en eventuel forsørgerforpligtelse. Så er der i hvert fald ingen økonomiske risici forbundet med at lade dem komme ind.

Også her mener jeg godt, at vi igen kan rejse det spørgsmål – jeg tør ikke sige, hvordan vi skal løse det – som jeg var inde på under redegørelsesdebatten, om andre samlivsformer end ægteskab og også samlivsformer mellem personer af samme køn. Det volder mange personlige og følelsesmæssige problemer og konflikter både hos dem, der er imod, at den slags foregår, og hos dem, der bliver involveret i det, så jeg mener nok, at vi under udvalgsarbejdet skal se nærmere på det, gerne, som vi opfatter det, i sammenhæng med den revision, der er undervejs i den danske ægteskabslovgivning.

Så er der spørgsmålet om domstolenes rolle, og vi er meget tilfredse med det, som ligger i lovforslaget om, at de kriminelle udvisninger – hvis jeg kan kalde dem det – skal tages op ved domstolene, og at de skal tages op i forbindelse med, at der bliver afsagt en dom. Det kan gå hen og rejse det problem, at dommere og lægdommere, som deltager i dette, husker – og det skal de naturligvis huske – at her skal man dømme en udlænding, og at det at blive udvist også kan være en

del af straffen. Fører det så til – jeg har ikke selv svaret på det, men mener, at vi skal overveje det – at man opererer med lavere takster over for udlændinge, som har begået samme forbrydelse som en dansker f. eks.? Det ville jeg synes var stridende mod retsbevidstheden, men på den anden side er der et hensyn at tage til udlændingen, som får to slags straffe oven i hinanden derved, at der kommer en udvisning med. Men, som jeg sagde før, jeg har ikke noget svar på det på rede hånd. Jeg vil gerne, at vi kigger på det.

I forbindelse med det, der har været sagt fra forskellig side om en garanti for fastboende udlændinge, udlændinge, der har boet her i mange år, vil vi da godt overveje, i hvilken retning man kan gå, men der er visse ting, som vi ikke mener man som udlænding, selv om man har boet i adskillige år i Danmark, skal kunne få en garanti mod udvisning for. Det gælder f. eks. forbrydelser mod statens sikkerhed eller hensynet til statens sikkerhed; det gælder, synes vi også, hvis man er kommet illegalt ind i landet. Her har vi bemærket, at mindretallet i betænkningen mener, at efter et vist antal år skal man så at sige kunne vinde hævde på at forblive i Danmark uanset illegal indrejse. Vi mener ikke, man bør kunne vinde en sådan hævde.

Og så er der det, vi har talt om før: narko-forbrydelserne især, hvor vi ikke mener at kunne gå med til at udstede en egentlig garanti til udlændinge, der gør sig skyldige i den slags forbrydelser.

Men dette med den trinmæssige indpassning, som ministeren selv opererer med i sit forslag, er alt sammen noget, forstår vi, som vi kan se nærmere på i udvalget, også i forbindelse med det, vi har talt om et par gange, selv om det slet ikke er til behandling i dag, spørgsmålet om indvanderpolitikken på lang sigt, det, som kommer fra indenrigsministeren, og da vil jeg gerne takke justitsministeren for det, han sagde først under redegørelsesdebatten, at han var helt med på, at der var en sammenhæng her – jeg giver ham lige så meget ret i, at det ikke er det, der er til debat i dag.

Man kan sige, at noget af det, der kan virke som et detaljspørgsmål, er, om det skal være den generelle strafferamme, der skal være afgørende, eller det skal være den konkrete idømte straf, for dér har mindretallet jo i betænkningen sine overvejelser. Jeg synes